

Vier uitdagingen voor de veertigdagentijd 2022

Met dank aan Frans Hitchinson, ere-inspecteur RKG & priester in G'bergen

In de krokusvakantie waren al heel wat krokussen uitgebloeid. Maar in de meeste bloementuinen bloeiden op Aswoensdag al volop paaslelies. Is dat misschien een teken dat ons erop wijst waarom het in de vasten eigenlijk gaat? Om uitkijken naar Pasen, naar nieuw leven na de winter, naar opstaan na mislukking en teleurstelling, naar verrijzenis na lijden en dood.

Wij zijn als gelovigen de vasten binnengegaan. Vroeger werd zeer duidelijk bepaald wanneer en hoe wij precies moesten vasten. Sinds bijna vijftig jaar heeft de Kerk de voorschriften hierover flink verminderd, en het aan onze persoonlijke verantwoordelijkheid en vrijheid overgelaten om dit alles in een bepaalde vorm te gieten. Het is natuurlijk zeer de vraag in hoeverre wij erin geslaagd zijn een eigen, persoonlijke vorm van vastenbeleving te ontwerpen en te onderhouden. Met de vroegere voorschriften is bij velen ook het vasten zelf verdwenen. Het zou goed zijn dat wij bij het begin van deze veertigdagentijd een soort programma of een doel vastleggen waaraan we ons willen houden. Elk van ons zou dat op zijn eigen manier kunnen proberen. Hierbij enkele suggesties en 4 uitdagingen hoe we dat kunnen doen.

1. Soberheid

Vooreerst zou de vasten werkelijk een tijd van vasten kunnen zijn, dat we ons namelijk iets ontzeggen. De kerkelijke voorschriften bepalen ook nu nog dat wij twee dagen - op Aswoensdag en op Goede Vrijdag - slechts 1 maal per dag onze volle goesting eten. Maar daarnaast en daarboven zou het goed zijn dat wij eens echt proberen wat soberder te leven. We kunnen zelf zoeken op welke gebieden dat kan. Ons roken, ons eten of drinken of onze ontspanning wat verminderen, is zeker niet kinderachtig. Het kan ons vooral leren te ontdekken dat we veel kunnen missen van datgene waaraan wij anders zo sterk gebonden zijn. En het kan ons vooral helpen het levensnoodzakelijke op een nieuwe manier te waarderen. Soberheid, geluk, blijheid en eenvoud kunnen terug gewone menselijke waarden worden, die hoger staan dan alles te nemen en te verbruiken wat we menen nodig te hebben.

2. Gebed

Vasten is ook een tijd van vernieuwd gebed. Dat is zeker niet gemakkelijk. Veel mensen beweren dat ze daarvoor geen tijd hebben. Misschien vinden we geen tijd voor gebed omdat wij het niet zo belangrijk vinden. 'Tijd is prioriteit', zegt men wel eens. Misschien kunnen wij er wel iets van maken als wij bijvoorbeeld aandacht hebben voor een gebed bij het eten, of bij het starten of afsluiten van onze dag. Als wij dit moment ook verzorgen of het wat uitbreiden, zodat het iets meer wordt dan een vlugge formule. Er is toch zoveel waarvoor we kunnen bidden, als we maar echt geloven dat God daar allemaal mee bezig wil zijn: mensen in nood, gebeurtenissen uit het leven van onze familie of bekenden, de grote wereldgebeurtenissen, zoals nu de oorlog in Oekraïne. Of we kunnen deelnemen aan de eucharistieviering op zondag, even stil worden in een kerk, een kaars aansteken, een kunstwerk laten spreken, verstillen bij inspirerende muziek zoals bv de Mattheüspassie...

3. Delen

Vasten is verder : delen, Broederlijk Delen. De wereld is groter dan onze eigen omgeving. Van ons wordt aandacht en solidariteit gevraagd voor een rechtvaardiger verdeling en een beter gebruik van de grond. Wij zullen de wereldwijde problemen van honger en onrechtvaardigheid wel niet oplossen. Maar we kunnen toch trachten concrete projecten te steunen, verspreid over de wereld. En we mogen weten dat op zoveel plaatsen waar dergelijke ontwikkelingsprojecten zijn uitgevoerd, de vreugde en de dankbaarheid van de mensen groot is.

4. Werken aan onszelf

En misschien is de moeilijkste opgave van de vasten nog deze laatste: werken aan ons eigen leven, onze kleine kanten verbeteren waaraan mensen uit onze omgeving zich soms ergeren of die hen pijn doen, de harde hoeken van onze persoonlijkheid wegwerken. In een gesprek met een groepje kinderen rees de vraag waar het op aankomt in de vasten. Eén van de kinderen zei toen : "Vasten is zorgen dat ons hart wat beter wordt". Wat dat kind zei is als een echo van een woord van Jezus : "Niet wat de mens binnen gaat maakt de mens goed of kwaad, maar wat uit zijn binnenste komt. Want uit het hart van de mens komen goed en kwaad". Vasten is zorgen dat uit ons hart steeds meer goed komt en steeds minder kwaad. En het is vanouds ook: proberen van harte vergeving te schenken aan anderen. Er is bijna niemand die niet ergens moeilijkheden heeft met een medemens. Als Christus ons zoveel wil vergeven, waarom zijn wij dan zo onverdraagzaam en zo moeilijk bereid om aan anderen vergiffenis te schenken? Zou dit niet de grootste verdienste zijn van onze vasten? Orde op zaken stellen, goede banden aanknopen met mensen?

Op weg naar Pasen...

We staan aan het begin van de veertigdagentijd. Veertig dagen. Het is lang genoeg om resultaat te bereiken als wij er oprecht werk van maken. En het is toch niet zo verschrikkelijk lang, dat wij het wel kunnen uithouden. Onze opgave is viervoudig : soberheid en delen, bidden en verbetering van hart en leven. Als wij ons daarvoor van harte inzetten tijdens deze veertig dagen die God ons geeft, dan zullen op Pasen niet enkel paasbloemen bloeien in onze tuinen, maar zal in onszelf nieuw leven openbloeien.

